

Új sikersorozat az **RTL** **K L U B** -on!

New York Times bestseller-szerző

L. J. SMITH

Sötét szövetség

Vámpír- naplók

finep
selection

L. J. Smith

Vámpír-
naplók 4.

Sötét szövetség

Második kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2011

Írta: Lisa Jane Smith
A mű eredeti címe: Vampire Diaries 4. Dark Reunion
Fordította: Farkas Veronika
A szöveget gondozta: Dávid Anna

A művet eredetileg kiadta:
HarperCollins Publishers, USA

Szöveg:
Copyright © 1991 by Daniel Weiss Assoc. and Lisa Jane Smith

Borító:
Key Artwork © 2010 Warner Bros. Entertainment Inc.
All rights reserved.

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 354 5

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2011-ben
Cím: 6701 Szeged, Pf. 784
Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139
E-mail: info@konyvmolykepzo.hu
www.konyvmolykepzo.hu
Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József
Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen
Felelős vezető: Bördös János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást – nem sokszorosítható.

John és Marianne Vrabecnek szeretettel.

És ismét köszönettel Julie-nak, amiért segített a megírásban.

- Minden úgy lesz, mint azelőtt – mondta Caroline kedvesen, és megszorította Bonnie kezét.

De ez nem volt igaz. Semmi nem lehetett úgy, mint Elena halála előtt. Semmi. És Bonnie-nak komoly fenntartásai voltak Caroline tervezett bulijával kapcsolatban is. A lelke mélyén valami azt súgta, hogy a buli nagyon-nagyon rossz ötlet.

– Meredith születnapja már *elmúlt* – mondta. – Múlt szombaton volt.

– De nem volt bulija, mármint igazi bulija, mint ez lesz. Miénk az egész éjszaka, a szüleim vasárnap reggelig nem jönnek haza. Ne már, Bonnie... gondolj arra, hogy meglepődik majd.

Hát az biztos, hogy meglepődik, gondolta Bonnie. Annyira meglepődik, hogy talán meg is öl. – Nézd, Caroline, Meredith azért nem rendezett nagy bulit, mert még mindig nincs túl sok kedve ünnepelni. Ez valahogy... illetlenségnek tűnne...

– De ez *ostobaság*. Elena biztos azt akarná, hogy jól szórakozunk, te is tudod. Imádta a bulikat. És utálná, hogy még fél évvel a halála után is csak ülünk és utána sírunk. – Caroline előrehajolt, tekintete őszinte és meggyőző volt. Nem csillogott macskás zöld szemében mesterkéeltség, nem próbált senkit manipulálni, mint általában. Bonnie látta, hogy komolyan beszél.

– Azt szeretném, ha újra barátok lennénk, mint régen – mondta Caroline. – Mindig együtt ünnepeltük a születésnapunkat, csak mi négyen, emlékszel? És emlékszel, hogy a fiúk mindig megpróbálták beszökni? Kíváncsi vagyok, idén mit csinálnak.

Bonnie érezte, hogy kicsúszik a kezéből az irányítás. Rossz ötlet, nagyon rossz ötlet, gondolta. De Caroline csak folytatta, éppen olyan álmodozó tekintettel és vágyakozó hangon, mint amikor a régi szép időről beszélt. Bonnie-nak nem volt szíve megmondani neki, hogy a régi szép időknek éppen úgy vége, mint a diszkónak.

– De már nem is vagyunk négyen. Három lány nem túl nagy társaság – ellenkezett erőtlenül, amikor sikerült szóhoz jutnia.

– Sue Carsont is meg akarom hívni. Meredith jól kijön vele, nem?

Bonnie kénytelen volt beismerni, hogy igen; Sue-val mindenki jól kijött. De Caroline-nak akkor is meg kell értenie, hogy semmi nem lehet ugyanolyan, mint régen. Elenát nem lehet Sue Carsonnal helyettesíteni, és nem mondhatjuk, hogy „tessék, akkor ez rendben is van”.

Vajon hogy tudnám megértetni Caroline-nal? – tűnődött Bonnie. Aztán rájött.

– Hívjuk meg Vickie Bennettet is! – javasolta.

Caroline rámeredt. – Vickie Bennettet? Viccelsz? Hívjuk meg azt a bizzar kis libát, aki levetkőzött a fél iskola előtt? Azok után, ami történt?

– Azok *miatt*, ami történt – jelentette ki Bonnie határozottan. – Nézd, tudom, hogy nem igazán volt a mi társaságunkba való. De már nem bandázik, a régi haverjai már nem barátkoznak vele, ő pedig retteg tőlük. Barátokra van szüksége. Nekünk pedig emberekre van szükségünk. Hívjuk meg!

Caroline egy pillanatra végtelenül frusztráltnak tűnt. Bonnie előre-dugta az állát, és csípőre tett kézzel várt. Végül Caroline felsóhajtott.

– Rendben. Te győztél. Meghívom. De neked kell elintézned, hogy szombaton Meredith átjöjjön hozzám. És Bonnie... *gondoskodj róla*, hogy fogalma se legyen, miről van szó. Tényleg szeretném, ha meglepetés lenne.

– Biztosan az lesz – felelte Bonnie komoran. Nem volt felkészülve a Caroline arcán kigyúló fényre, sem hirtelen ölelésének melegségére.

– Annyira boldog vagyok, hogy egyetértesz! – mondta Caroline. – És olyan jó lesz újra együtt!

Fogalma sincs az egészről, döbbsen rá Bonnie kábán, miután Caroline távozott. Mit tehetnék, hogy megértse? Rázzam meg?

Aztán: te jó ég, szólnom kell Meredithnek!

A nap végére úgy döntött, lehet, hogy Meredithnek mégsem kell megtudnia. Caroline meg akarja lepni a barátnőjüket, Bonnie pedig gondoskodhat róla, hogy teljes legyen a meglepetés. Így legalább Meredith nem fog előre aggódni. Igen, döntötte el Bonnie, valószínűleg az a legjobb, ha nem szól.

És ki tudja – írta a naplójába péntek este –, lehet, hogy túl szigorú vagyok Caroline-nal. Lehet, hogy tényleg megbánta, amiket ellenünk tett, például hogy meg akarta alázni Elenát az egész város előtt, és lecsukatni Stefant gyilkosságért. Lehet, hogy Caroline azóta érettebb lett, és megtanult másokra is gondolni saját magán kívül. Lehet, hogy még jól is fogjuk érezni magunkat nála.

És lehet, hogy elrabolnak az ufók még a buli előtt, gondolta, miközben becsukta a naplót. Csak reménykedni tudott.

A napló egy olcsó füzet volt a sarki boltból, apró virágmintás borítóval. Bonnie csak akkor kezdte el vezetni, amikor Elena

meghalt, de máris enyhén függővé vált tőle. Ez volt az egyetlen hely, ahol bármit elmondhatott, és senki sem döbbsent le tőle, senki sem szolt rá, hogy „Bonnie McCullogh!” vagy „jaj, Bonnie!”.

Bonnie még mindig Elenára gondolt, amikor lekapcsolta a lámpát, és bebújt a paplan alá.

Buja, szépen nyírt gyepen üldögélt, ami egészen a látóhatárig terült el körülötte minden irányban. Az ég makulátlanul kék volt, a levegő pedig meleg és illatos. Madarak daloltak.

– Olyan boldog vagyok, hogy el tudtál jönni – mondta Elena.

– Ó... igen – válaszolta Bonnie. – Természetesen én is az vagyok. Persze. – Ismét körbenézett, majd gyorsan visszapillantott Elenára.

– Még egy kis teát?

Bonnie kezében egy csésze volt, éppen olyan vékony és törékeny, mint a tojáshéj. – Ó... persze. Kösz.

Elena egy tizennyolcadik századi, áttetsző, fehér muszlinruhát viselt, ami kiemelte karcsú derekát. Gyakorlottan töltötte ki a teát, egy csepp sem ment mellé.

– Kérsz egy egeret?

– Egy mit?

– Azt kérdeztem, kérsz-e szendvicset a teához?

– Ó! Egy szendvicset. Igen. Az remek lenne. – Uborkás szendvicset kapott majonézzel. A pompás, négyzet alakú szeletről le volt vágva a héja.

Az egész jelenet olyan csillogó és gyönyörű volt, mint egy Seurat-festmény. Warm Springsben vagyunk. A régi piknikező helyünkön, gondolta Bonnie. És fontosabb megbeszélalnivalónk is van, mint a tea.

– Ki fésüli be a hajad mostanában? – kérdezte. Elena soha nem tudta egyedül megcsinálni.

– Tetszik? – Elena a selymes, halványszőke aranytömeghez emelte kezét a tarkóján.

– Tökéletes – felelte Bonnie teljesen olyan stílusban, mint az anyja az Amerikai Forradalom Leányainak vacsoráján.

– Hát, tudod, a haj az fontos – jegyezte meg Elena. A szeme kékebben ragyogott, mint az égbolt, olyan kéken, mint a lapis lazuli. Bonnie restelkedve simogatta meg vörös, göndör fürtjeit.

– Persze a vér is fontos – tette hozzá Elena.

– A vér? Ja... igen, persze – felelte Bonnie zavartan. Fogalma sem volt, miről beszél Elena, és úgy érezte magát, mintha kötélén táncolna aligátorok felett. – Igen, a vér persze nagyon fontos – helyeselt erőtlenül.

– Még egy szendvicset?

– Köszönöm. – Ez sajtos-paradicsomos volt. Elena magának is választott egyet, és finomkodva beleharapott. Bonnie csak nézte, és közben azt érezte, hogy egyre jobban zavarja valami, aztán...

Aztán észrevette a szendvics széleinél kicsorgó sarat.

– Az... az micsoda? – A rettegéstől élessé vált a hangja. Most először tűnt álomnak az álma, és azon kapta magát, hogy moccani sem bír, csak levegő után kapkod és bámul. A barna izéből egy nagy adag Elena szendvicséről a kockás terítőre esett. Tényleg sár volt. – Elena... Elena, mi...

– Ó, idelent mi mind ezt esszük – mosolygott rá Elena barna foltos fogakkal. Leszámítva, hogy a hangja már nem Elenáé volt, hanem egy csúnya, torz férfihang. – Te is ezt fogod.

A levegő már nem volt meleg és illatos; forró volt és betegesen édeskés, mint a rothadó szemét. A zöld fűben fekete gödrök

támadtak, és maga a fű sem volt már gondozott, hanem vadul burjánzott. Ez nem Warm Springs. Bonnie az ótemetőben járt; hogy nem jött rá eddig? De ezek a sírok frissek voltak.

– Még egy egeret? – kérdezte Elena, majd gonoszkodva felnevetett.

Bonnie lenézett a félig elfogyasztott szendvicsre, és felsikoltott. Az egyik végétől egy kötélszerű, barna farok lógott ki. Bonnie teljes erőből egy sírkőhöz vágta, amin nedves placcsanással landolt. Aztán kavargó gyomorral felállt, és eszelősen dörgölte a kezét a nadrágjába.

– Még nem mehetsz el. A többiek még csak most jönnek. – Elena arca megváltozott; a haját már el is veszítette, a bőre pedig kezdett szürkévé és cserzetté válni. A szendvicses tálcán és a frissen ásott gödrökben mozgás támadt. Bonnie nem akarta látni; úgy érezte, megőrül, ha odanéz.

– Te nem Elena vagy! – sikoltotta, majd elszaladt.

A szél a szemébe fújta a haját, ezért nem látott. Üldözője a sarkában maradt; érezte maga mögött. Csak érjek el a hídig, gondolta, majd beleszaladt valamibe.

– Már vártalak – közölte vele az Elena ruhájába öltözött alak, a szürke, csontvázszerű valami a hosszú, görbe fogaival. – Ide figyelj, Bonnie – ragadta meg rettenetes erővel.

– Te nem Elena vagy! Te nem Elena vagy!

– Figyelj rám, Bonnie!

Elena hangja volt, Elena *igazi* hangja, nem a torkaszakadtából röhögő, se nem az érdes és ronda, hanem egy sürgető hang. Valahol Bonnie mögött szólalt meg, és úgy sepert végig az álmon, mint egy friss, hűvös szellő. – Bonnie, figyelj rám, gyorsan...

Minden olvadni kezdett. A csontos kezek Bonnie vállán, az izgó-mozgó temető, a bűzös, forró levegő. Elena hangja egy pillanatra tisztán csengett, azután megszakadt, mint egy távolsági telefonhívás.

– ...eltorzítja a dolgokat, megváltoztatja őket. Én nem vagyok olyan erős, mint ő... – Aztán kimaradt pár szó. – ...de ez fontos. Meg kell találnod... most rögtön. – Elena hangja elhalkult.

– Elena, nem hallak! Elena!

– ...könnyű varázslat, csak két hozzávaló kell, amiket már mondtam...

– Elena!

Bonnie kiabálva ébredt.

-**E**s másra nem emlékszem – foglalta össze Bonnie, miközben Meredithszel végigsétáltak a Sunflower Streeten, a magas, viktoriánus házak között.

– De biztosan Elena volt az?

– Igen, és a végén próbált valamit az értésemre adni. De ez a része nem volt világos, leszámítva, hogy fontosnak tűnt, rettenetesen fontosnak. Mi a véleményed?

– Egérszendvics és nyitott sírgödrök? – Meredith felhúzta egyik elegáns vonalú szemöldökét. – Szerintem kezded összeboronálni Stephen Kinget Lewis Carrollal.

Bonnie úgy vélte, a barátnőjének igaza lehet. De az álom továbbra sem hagyta nyugodni, egész nap ott motoszkált benne, és emiatt elfelejtett aggódni is. Most viszont, útban Caroline-ék felé, félelmei újult erővel tértek vissza.

Tényleg szólnia kellett volna Meredithnek, gondolta, miközben büntudatos oldalpillantást vetett barátnőjére. Nem lenne szabad engednem, hogy felkészületlenül érje...

Meredith sóhajtva pillantott fel az Anna királynő korabeli ház ablakaira. – *Tényleg* annyira kell az a fülbevaló még ma este?

– Igen, tényleg. Nem kérdés. – Most már késő. Akkor hát hozzuk ki belőle a legjobbat. – Imádni fogod, ha meglátod – tette hozzá Bonnie, és kihallotta az elkeseredett reménykedést saját hangjából.

Meredith megtorpant, és vesébe látó sötét szeme kíváncsian fürkészte Bonnie arcát. Aztán bekopogott az ajtón. – Csak abban bízom, hogy Caroline nem itthon tölti az estét. Nem akarok itt ragadni.

– Caroline otthon, *szombat este*? Ne legyél nevetséges! – Bonnie túl sokáig visszatartotta a lélegzetét, és kezdett elszédülni. Csilingelő nevetése élesen, hamisan csengett. – Micso-da ötlet – folytatta enyhén hisztérikusan, miközben Meredith azt mondta: – Szerintem *senki* nincs itthon –, majd lenyomta a kilincset. Valami örült szeszélyből Bonnie hozzátette: – Bilim-balam-busz.

A kilincset markoló Meredith kővé dermedt, majd megfordult, és Bonnie-ra pillantott.

– Bonnie – kérdezte csendesen –, *teljesen* elment az eszed?

– Nem. – Bonnie leeresztett, majd elkapta Meredith karját, és könyörögve pillantott rá. Az ajtó magától nyílni kezdett. – Jaj, istenem, Meredith, kérlek, ne ölj meg...

– Meglepetés! – kiáltotta három hang.

– Mosolyogj – sziszegte Bonnie, miközben belökte megmerevedt barátnőjét az ajtón, majd tovább, a világos szobába, tele kiáltozással és konfettiesővel. Maga is vadul vigyorgott, és összeszorított foggal beszélt. – Majd később megölhetsz, megérdemlem, de most kérlek, mosolyogj!

Lufik is voltak, a drágábbik, feliratos fajtából, és egy csomó ajándék a dohányzóasztalon. Még virágdísz is, bár Bonnie észrevette, hogy az orchideák pont olyan színűek, mint Caroline halványzöld, levélmintás Hermes sálja. Lefogadom, hogy a végén az egyik orchidea a hajába fog kerülni, gondolta Bonnie.

A kék szemű Sue Carson kicsit ideges volt, a mosolya bizonytalan. – Remélem, nem voltak nagy terveid ma estére, Meredith – szólalt meg.

– Semmi, amit egy feszítővassal le ne tudnék mondani – válaszolta Meredith. Mégis félénk melegséggel mosolygott vissza, és Bonnie megnyugodott. Sue volt Elena udvartartásának Tétkozló Leánya. Ő volt az egyetlen lány az iskolában Bonnie-n és Meredithen kívül, aki Elena mellé állt, amikor mindenki más ellene fordult. Elena temetésén pedig azt mondta, hogy mindig is Elena marad a Robert E. Lee igazi királynője, és Elena emléke előtt való tisztelgésként lemondott a hókirálynő-nevezéséről. Sue-t nem lehetett utálni. Túl vagyunk a nehezén, gondolta Bonnie.

– Szeretném lefényképezni magunkat a kanapén – mondta Caroline, miközben beállította őket a virágdísz mögött. – Vickie, te majd elkattintod, ugye?

Vickie Bennett csendben, észrevétlenül állt a háttérben. „Hát persze”, felelte, majd idegesen kisimította hosszú, világosbarna haját a szeméből, és megfogta a fényképezőgépet.

Mintha valami cseléd lenne, gondolta Bonnie, aztán felvillant a vaku.

Miközben a polaroid képet nézegetve Sue Caroline-nal nevetgélt, Bonnie még valamire felfigyelt Meredith udvariasságán kívül. Jó kép volt: Caroline lenyűgözőbben nézett ki, mint valaha,

csillogó, vörösesbarna hajával a sápadt orchideák mögött. A csep-pet sem erőltetett, sötét szépség, Meredith beletörődő, ironikus pofát vágott, Bonnie pedig, aki egy fejjel alacsonyabb volt a többi-eknél, és szőke fürtjei ziláltan meredeztek, engedékenyen nézett a fényképezőgép lencséjébe. Ám a legkülönösebbnek a mögötte ülő alak tűnt. Sue volt az, természetesen, de egy pillanatra szőke haja és kék szeme mintha valaki másé lett volna. És sürgetően pillan-tott Bonnie-ra, mintha mondani szeretne valami fontosat. Bonnie összehúzott szemmel meredt a képre, sebesen pislogott. A kép el-homályosult, és jeges borzongás kúszott fel Bonnie gerincén.

Nem lehet, hiszen az Sue a képen. Bonnie valószínűleg elvesztet-te az eszét egy pillanatra, vagy túl nagy hatással volt rá Caroline, amikor azt magyarázta, hogy „újra együtt lesznek”.

– A következőt majd én megcsinálom – ugrott fel. – Ül le, Vickie, és hajolj a képbe! Ne, messzebb, még messzebb... ott ma-radj! – Vickie minden mozdulata gyors volt, könnyed és ideges. Amikor villant a vaku, összerezzent, mint egy eliramodni kész, ri-adt állat.

Caroline szinte rá se pillantott a képre, inkább felállt, és a kony-hába indult. – Találjátok ki, mi lesz torta helyett! – mondta. – Át-dolgoztam egy kicsit az Édes Csokoládéhalál receptjét. Gyertek, segítetek megolvasztani a bevonókrémet! – Sue követte, és némi bizonytalankodás után Vickie is.

Az udvariasság minden nyoma eltűnt Meredith arcáról, amikor Bonnie-hoz fordult. – Szólnod kellett volna!

– Tudom. – Bonnie egy pillanatra lehajtotta a fejét. Aztán felné-zett, és elvigyorogta magát. – De akkor nem jöttél volna el, és nem ehetnénk Édes Csokoládéhalált.

– És ettől megéri?

– Hát, legalább segít – érvelt Bonnie. – De komolyan, nem lesz olyan rossz. Caroline tényleg nagyon igyekszik, Vickie-nek meg jól tesz, ha kiszabadul otthonról egy kicsit...

– Nem úgy tűnik, mintha jól tenne neki – jegyezte meg Meredith nyersen. – Úgy néz ki, mint aki mindjárt szívrohamot kap.

– Hát, valószínűleg csak ideges. – Bonnie szerint Vickie-nek épp elég oka volt rá, hogy ideges legyen. Az előző ősz nagy részét mintegy transzban töltötte, miközben lassan őrületbe kergette egy olyan erő, amit nem értett. Senki nem számított arra, hogy olyan jól fog kijönni a dologból, ahogy végül sikerült neki.

Meredith még mindig fagyosan nézett. – De legalább – vigasztalta Bonnie – igazából nem most van a születésnapod.

Meredith felvette a fényképezőgépet, és forgatni kezdte. Még mindig a kezét bámulva azt mondta: – De igen.

– Tessék? – Bonnie rámeredt, majd hangosabban kezdett beszélni. – *Mit* mondtál?

– Azt mondtam, hogy most van a születésnapom. Valószínűleg Caroline anyja árulhatta el; régen jóban volt az anyámmal.

– Meredith, miről beszélsz? A születésnapod múlt héten volt, május 30-án.

– Nem, nem akkor. Ma van, június 6-án. Így igaz; ez van a jogosítványomban meg mindenhol. A szüleim kezdték egy héttel korábban ünnepelni, mert a június 6. túl megrázó volt számukra. Aznap támadták meg a nagyapámat, és aznap örült meg. – Amikor Bonnie levegő után kapkodva képtelen volt megszólalni, higgadtan hozzátette: – Tudod, megpróbálta megölni a nagymamámat. És engem is. – Meredith óvatosan letette a fényképezőgépet, pontosan a dohányzóasztal közepére. – Tényleg ki kellene mennünk a konyhába – mondta csendesen. – Csokoládéillatot érzek.

Bonnie még mindig bénultan ült, de az agya újra kattogni kezdett. Homályosan emlékezett, hogy Meredith már említette ezt az egészet, csak nem mondta el a teljes igazságot. És azt sem, hogy mikor történt.

– Megtámadták... úgy érted, ahogy Vickie-t – nyögte ki Bonnie. Nem bírta kimondani a *vámpír* szót, de tudta, hogy Meredith érti.

– Ahogy Vickie-t – bólogatott Meredith. – Gyere – tette hozzá csendesebben. – Ránk várnak. Nem akartalak felzaklatni.

Meredith nem akart felzaklatni, úgyszólván nem leszek zaklatott, gondolta Bonnie, miközben forró csokoládét öntött a süteményre és a csokis fagylaltra. Annak ellenére, hogy elsős körünk óta barátok vagyunk, még soha nem árulta el ezt a titkot.

Egy pillanatra megborzongott, és néhány szó kúszott elő az elméje egyik sötét zugából: *senki nem az, aminek látszik*. Tavalgy Honoria Fell rajta keresztül megszólaló hangja figyelmeztette őket erre, és a jóslat rémisztően igaznak bizonyult. Mi van, ha még nincs vége?

Bonnie elszántan megrázta a fejét. Nem akar ezen gondolkodni, most a buli a fontos. Hogy jól sikerüljön, és mindenki jól érezze magát, gondolta.

Furcsa módon még csak nem is volt nehéz. Meredith és Vickie eleinte nem sokat beszélt, de Bonnie mindent megtett, hogy Vickie jól érezze magát, és még Meredith sem tudott ellenállni a dohányzóasztalon heverő, színes papírba csomagolt ajándékoknak. Mire az utolsót is kibontotta, mindannyian beszélgettek és nevetgéltek. A békés, toleráns hangulat akkor is megmaradt, amikor

Caroline szobájába indultak, hogy megnézzék a ruháit, a CD-it és a fényképalbumait. Éjfélkor bebújtak a hálózsákjaikba, és tovább beszélgettek.

– Mi van Alarickel mostanában? – kérdezte Sue Mereditht.

Alaric Saltzman Meredith pasija volt – vagy valami olyasmi. A Duke Egyetemen végzett parapszichológia szakon, és tavaly hívták Fell's Churchbe, amikor elkezdődtek a vámpírtámadások. Bár ellenséggént kezdte, szövetségesként – és barátként – végezte.

– Oroszországban van – felelte Meredith. – Tudjátok, peresztrojka van. Azért ment oda, hogy kiderítse, mire jutottak a fizika területén a hidegháború alatt.

– Mit fogsz neki mondani, ha visszajön? – kérdezte Caroline.

Ez olyan kérdés volt, amit Bonnie maga is szeretett volna feltenni Meredithnek. Mivel Alaric majdnem négy évvel idősebb volt nála, Meredith azt mondta, várjanak a tervezgetéssel, amíg le nem érettségizik. Ám azóta Meredith betöltötte a tizennyolcat – épp ma, emlékeztette magát Bonnie –, két hét múlva pedig itt a ballagás. Utána mi lesz?

– Még nem döntöttem el – válaszolta Meredith. – Alaric azt akarja, hogy a Duke-ra menjek, és fel is vettek, de nem vagyok benne biztos. Gondolkoznom kell.

Bonnie ennek örült. Azt szerette volna, ha Meredith a Boone-ra megy vele együtt, és nem rohan férjhez, se nem jegyzi el magát. Butaság ilyen fiatalon elköteleznie magát. Maga Bonnie hírhedt volt arról, hogy virágról virágra száll, ahogy úri kedve diktálja. Könnyedén beleesett bárkibe, és éppen olyan könnyedén túl is tette magát rajta.

– Én még nem találkoztam olyan pasival, akihez érdemes volna hűségessé lenni – jegyezte meg.

Hirtelen mindenki ránézett. Sue az öklére támasztotta az állát, miközben azt kérdezte: – És Stefan?

Bonnie tudhatta volna. Most, hogy csak a halvány éjjeli lámpa égett, odakint pedig susogni kezdtek az új levelek a szomorú-füzeken, elkerülhetetlen volt, hogy Stefan – és Elena is – szoba jöjjön.

Stefan Salvatore és Elena Gilbert már így is legendának számítottak a kisvárosban, mint Romeo és Júlia. Amikor Stefan megérkezett Fell's Churchbe, minden lány őt akarta. Elena is, a legszebb, legnépszerűbb és legelérhetetlenebb lány az iskolában. Csak akkor jött rá, milyen veszélyes a fiú, amikor megkapta. Stefan nem az volt, akinek tűnt – sokkal sötétebb titkokat rejtgetett, mint azt bárki sejthette volna. És volt egy bátyja, Damon, aki még nála is rejtélyesebb és veszélyesebb volt. Elena a két fiú között őrlődött, egyrészt Stefanba volt szerelmes, másrészt viszont képtelen volt ellenállni Damon vadságának. Végül meghalt, hogy mindkettejüket megmentse, és hogy visszaszerezze az egymás iránti szeretetüket.

– Stefan talán igen... ha az ember Elena – dünnyögte Bonnie, meghajolva az érvek előtt. A hangulat megváltozott. Elcsendesedett, egy kicsit szomorkás lett, éppen megfelelő a késő esti vallo-másokhoz.

– Még mindig nem tudom elhinni, hogy már nincsen – mondta Sue csendesen a fejét csóválva, lehunyt szemmel. – Annnyival elevenebb volt bárkinél.

– Nagyobb lángon égett – jegyezte meg Meredith a mintákat bámulva, amelyeket a rózsaszín-arany lámpa vetett a plafonra. A hangja lágy volt, de erős, és Bonnie úgy érezte, ennél találóbban még senki nem jellemezte Elenát.

– Volt, amikor utáltam, de közömbös sosem tudtam lenni iránta – ismerte be Caroline, és zöld szeme elkeskenyedett az emlékektől. – Nem az a fajta ember volt.

– Egy dolgot megtanultam a halálából – jelentette ki Sue –, méghozzá azt, hogy bármelyikünkkel megtörténhet. Nem pazarolhatjuk el az életünket, mert nem tudhatjuk, milyen hosszú lesz.

– Lehet hatvan év vagy hatvan perc – értett vele egyet Vickie halkán. – Ma éjjel is meghalhat bármelyikünk.

Bonnie kényelmetlenül megrázkódott. De még mielőtt bármit is mondhatott volna, Sue megismételte: – Még mindig nem tudom elhinni, hogy tényleg nincs már. Néha olyan, mintha itt lenne a közelemben.

– Ó, nekem is – vágta rá Bonnie minden egyebet feledve. Warm Springs képe villant át a tudatán, és egy pillanatra élénkebbnek tűnt, mint Caroline félhomályos szobája. – Tegnap éjjel róla álmodtam, és olyan érzésem volt, mintha *tényleg* ő lett volna az, és mintha mondani akart volna valamit. Még mindig ez az érzésem – mondta Meredithnek.

A többiek némán meredtek rá. Régen mind nevettek volna, ha Bonnie bármi természetfelettit hoz szóba, de most már nem. A médiumi tehetségét senki nem vitatta, mindenki csodálta, és egy kicsit félt tőle.

– Tényleg? – kérdezte ságva Vickie.

– Szerinted mit próbált közölni veled? – kérdezte Sue.

– Nem tudom. A végén nagyon erősen próbált kapcsolatban maradni velem, de nem tudott.

Ismét csend lett. Végül Sue szólalt meg habozva, furcsa éllel a hangjában: – Gondolod... szerinted kapcsolatba tudnál lépni vele?

Mindnyájan ezen gondolkoztak. Bonnie Meredithre pillantott. Meredith korábban csak legyintett az álomra, de most komolyan nézett Bonnie szemébe.

– Nem tudom – válaszolta Bonnie lassan. Az álom emlékképei örvénylettek körülötte. – Nem akarok transzba esni, és megnyitni magam azelőtt, ami odaát van, az biztos.

– Csak így lehet halottakkal kommunikálni? Mi van az Ouija táblákkal? – kérdezte Sue.

– A szüleimnek van egy Ouija táblájuk – mondta Caroline egy kicsit túl hangosan. Hirtelen megtört a csendes, borongós hangulat, és valami meghatározhatatlan feszültségnek adta át a helyét. Mindenki kihúzta magát, és elgondolkozva méregették egymást. Látszólag még Vickie-ben is győzött a kíváncsiság az ijedtség fölött.

– És az működne? – kérdezte Meredith Bonnie-tól.

– Szabad ezt nekünk? – gondolkozott Sue hangosan.

– Meg merjük-e tenni? Ez az igazi kérdés – válaszolta Meredith. Bonnie ismét azon kapta magát, hogy mindenki őt nézi. Még egy pillanatig habozott, majd vállat vont. Az izgalomtól a gyomra összerándult.

– Miért ne? – kérdezte. – Mi vesztenivalónk van?

Caroline Vickie-hez fordult. – Vickie, van egy szekrény a lépcső alján. Az Ouija tábla biztos ott van, a felső polcon, a többi játék között.

Még csak azt se mondta, hogy „kérlek, hozd ide”, ráncolta a homlokát Bonnie, majd szóra nyitotta a száját, de Vickie már eltűnt.

– Kicsit udvariasabb is lehetnél – mondta Bonnie Caroline-nak.

– Csak nem Hamupipőke mostohájának a szerepére gyúrsz?

– Jaj, ne már, Bonnie – felelte Caroline türelmetlenül. – Örülhet, hogy egyáltalán *meghívtuk*. És ezt ő is tudja.

– És én még azt hittem, hogy a csillogásunk nyűgözi ennyire le – jegyezte meg Meredith szárazon.

– Rádadásul... – kezdte Bonnie, de félbeszakították. A hang vékony volt, éles, és a vége erőtlenül elhalt, de nem lehetett mással összetéveszteni. Sikoltás volt. Néma csend követte, majd átható visítás.

A lányok a hálósobában egy pillanatra kővé dermedtek. Aztán kirohantak az előszobába, és le a lépcsőn.

– Vickie! – Meredith ért elsőként a lépcső aljára. Vickie a szekrény előtt állt, kinyújtott karral, mintha az arcát akarná védeni. Meredithbe kapaszkodott, és továbbra is sikoltozott.

– Vickie, mi az? – követelt magyarázatot Caroline inkább mérgesen, mint félve. Társasjátékos dobozok, bábuk meg szerencsekártyák heverték szanaszét a padlón. – Miért kiabálsz?

– Elkapott! Épp a legfelső polcra nyúltam fel, amikor elkapta a derekamat!

– Hátulról?

– Nem! A szekrényből.

Bonnie döbbenten meredt a szekrénybe. Télikabátok lógtak benne áthatolhatatlanul sűrűn, néhány egészen az aljáig leért. Meredith gyengéden kibontakozott Vickie szorításából, és megfogott egy esernyőt, majd bökdösni kezdte a kabátokat.

– Jaj, ne... – szólalt meg Bonnie akaratlanul is, de az esernyő csak a szövetek ellenállásával találkozott. Meredith arra használta, hogy félretolja a kabátokat, így megláthatták a cédrusszekrény hátsó falát.

– Látod? Senki nincs ott – mondta könnyedén. – De itt vannak ezek a kabátujjak. Ha elég mélyen behajoltál közéjük, lefogadom, hogy olyan érzés volt, mintha átkarolnának.

Vickie előrelépett, megfogott egy himbálózó kabátujjat, majd felnézett a polcra. A tenyerébe temette az arcát, hosszú, barna haja előrehullott. Egy rettenetes pillanatig Bonnie azt hitte, hogy sír, majd kuncogást hallott.

– Te jó *ég!* Tényleg azt hittem... jaj, de hülye vagyok! Összeszedem – mondta Vickie.

– Majd később – vágta rá Meredith határozottan. – Most menjünk a nappaliba!

Bonnie vetett még egy utolsó pillantást a szekrényre.

Amikor mindnyájan összegyűltek a dohányzóasztal mellett, és több lámpát lekapcsoltak a hatás kedvéért, Bonnie könnyedén a kis műanyag lapocskára tette a kezét. Még soha nem használt Ouija táblát, de tudta, hogy kell. A lapocska a betűkhöz vándorol, amelyek üzenetté állnak össze – már ha a lelkek hajlandóak megszólalni.

– Mindenkinek hozzá kell érni – mondta, és figyelte, ahogy a többiek engedelmeskednek. Meredith ujjai hosszúak voltak és vékonyak, Sue keskeny, hegyes ujjai ovális körmökben végződtek, Caroline körmei fényes rézszínűre voltak festve, Vickie körmei le voltak rágva.

– Most csukjuk be a szemünket, és koncentráljunk – mondta Bonnie lágyan. Izgatott szisszenések hangzottak fel, miközben a lányok engedelmeskedtek; a hangulat megtette a hatását.

– Gondoljatok Elenára! Képzeljétek magatok elé! Ha odakint van, ide akarjuk hívni.

A szoba némaságba merült. A lehunytt szemhéja mögötti sötétségben Bonnie halványoszóke hajat és lapis lazuli színű szemeket látott.

– Gyerünk, Elena! – suttogta. – Beszélj hozzám!

A lapocska megmozdult.

Egyikük sem irányíthatta; különböző szögekből értek hozzá. Ennek ellenére a kis, műanyag háromszög simán, magabiztosan csúszkált. Bonnie csukva tartotta a szemét, amíg mozgott, majd felnézett. A lapocska az *Igen* szóra mutatott.

Vickie halkan felhüppögött.

Bonnie a többiekre pillantott. Caroline sebesen vette a levegőt, zöld szeme összeszűkült. Sue volt az egyetlen, aki még mindig elszántan csukva tartotta a szemét. Meredith hófehér volt.

Mindannyian tőle várták, hogy tudja, mit kell tenni.

– Koncentráljatok – szólta rájuk Bonnie. Felkészületlennek érezte magát, és egy kicsit ostobának, hogy az üres levegőhöz beszél. De ő volt a szakember; neki kellett megtennie.

– Te vagy az, Elena? – kérdezte.

A lapocska tett egy kis kört, majd visszatért az *Igen*hez.

Bonnie szíve hirtelen olyan sebesen kezdett verni, hogy attól tartott, az ujjai is belereszketnek. A műanyagnak más lett a tapintása, szinte megtelt elektromossággal, mintha valami természetfeletti energia áramlana belé. Már nem érezte magát ostobának. Könnyek gyűltek a szemébe, és látta, hogy Meredith szeme is csillogni kezd. Meredith bólintott.

– Hogy lehetünk benne biztosak? – kérdezte Caroline hangoosan, gyanakvóan. Caroline nem érzi, döbrent rá Bonnie, semmit nem érzékel abból, amit én. Ami az ezotériát illeti, botfűlű.

A lapocska ismét elindult, ezúttal betűket érintve, olyan gyorsan, hogy Meredithnek alig volt ideje összeolvasni az üzenetet. Ami még központosítás nélkül is egyértelmű volt.

CAROLINE NE LEGYÉL BUNKÓ, mondta. SZERENCSE
HOGY SZÓBA ÁLLOK VELED.

– Ez tényleg Elena lesz – jegyezte meg Meredith szárazon.

– Úgy hangzik, de...

– Jaj, fogd már be, Caroline – mondta Bonnie. – Elena, én anynyira örülök... – Elszorult a torka, majd újból nekiveselkedett.

BONNIE NINCS IDŐ NE HISZTIZZ MUNKÁRA!

És ez is Elenás volt. Bonnie szipogott, majd folytatta: – Tegnap éjjel rólad álmodtam.

TEA.

– Igen. – Bonnie szíve sebesebben vert, mint valaha. – Beszélni akartam veled, de furcsa lett minden, utána meg folyton megszakadt a kapcsolat...

BONNIE NE ESS TRANSZBA NE ESS TRANSZBA NE ESS TRANSZBA

– Rendben. – Ez válasz volt Bonnie kérdésére, és ettől megkönnyebbült.

ÁRTÓ SZÁNDÉKKAL ZAVARJÁK A KOMMUNIKÁCIÓNKAT ROSSZ DOLGOK VANNAK NAGYON ROSSZAK IDEÁT

– Mint például? – hajolt közelebb Bonnie a táblához. – Például?

NINCS IDŐ!

A lapocska mintha hozzáadott volna egy felkiáltójelet. Vadul rándult az egyik betűtől a másikhoz, mintha Elena nem bírna a türelmetlenségével.

MOST DOLGA VAN ÚGYHOGY BESZÉLHETEK DE NINCS IDŐ FIGYELJ HA VÉGE TŰNJETEK EL A HÁZBÓL GYORSAN VESZÉLYBEN VAGYTOK

– Veszélyben? – ismételte meg Vickie olyan arccal, mint aki bármelyik pillanatban felugorhatna a székről, és elszaladhatna.

VÁRJATOK FIGYELJETER AZ EGÉSZ VÁROS VESZÉLY-
BEN VAN

– Mit kell tennünk? – kérdezte azonnal Meredith.

SEGÍTSÉGRE VAN SZÜKSÉGETEK Ő SOKKAL ERŐ-
SEBB NÁLATOK FIGYELJETER ÉS KÖVESSÉTER AZ UTA-
SÍTÁSAIMAT MEG KELL IDÉZNETEK AMIHEZ AZ ELSŐ
HOZZÁVALÓ A H...

A lapocska figyelmeztetés nélkül szállt el a betűkről, és repülte
körbe a táblát vadul. A hold stilizált képére mutatott, majd a nap-
ra, majd a *Parker és Fivére Rt.* szavakra.

– Elena!

A lapocska visszapottyant a betűkre.

MÉG EGY EGÉR MÉG EGY EGÉR

– Mi történik? – kiáltott fel Sue tágra nyílt szemmel.

Bonnie megrémült. A lapocska lüktetett az energiától, egy sötét
és ronda energiától, olyantól, mint a forró, fekete szurok, és csípte
az ujját. De a reszkető ezüstszálat is érezte, ami Elena jelenlétére
utalt, és ami az előbbi ellen küzdött. – Ne engedjétek el! – kiáltotta
elkeseredetten. – Ne vegyétek le a kezeteiket!

EGÉRSÁRMEGÖL, üzente a tábla. VÉRVÉRVÉR. Majd...
BONNIE TŰNJETER EL FUSS ITT VAN FUSS FUSS FU...

A lapocska erősen megrándult, kiugrott Bonnie ujjai alól, és
átrepült a tábla túloldalára, mintha valaki eldobta volna. Vickie
síkoltzott. Meredith talpra ugrott.

És akkor kihunynt az összes lámpa, és a ház sötétségbe borult.

Vickie sikoltozása fékezhetetlenné vált. Bonnie érezte, hogy pánik szorítja össze a mellkasát.

– Vickie, hagyd abba! Gyere, el kell tűnnünk innen! – üvöltötte Meredith, hogy meghallják. – Ez a ti házatok, Caroline. Fogjuk meg egymás kezét, te pedig vezess minket a bejáráthoz!

– Oké – válaszolta Caroline. Ő nem volt annyira megijedve, mint a többiek. Ez az előnye, ha valakinek nincs képzelőereje, gondolta Bonnie. Nem tudja elképzelni, mi minden történhet vele.

Amikor megérezte Meredith keskeny, hideg kezét, rögtön jobban érezte magát. Tapogatózni kezdett a másik oldalon, és elkapta Caroline-ét.

Semmit nem látott. Ennyi idő alatt a szeme már hozzászokhatott volna a sötétséghez, ám egy villanásnyi fényt vagy árnyékot sem látott, amikor Caroline vezetni kezdte őket. Az utca felől sem szűrődött be fény, mintha mindenhol áramszünet lett volna. Caroline szitkozódni kezdett, amikor nekiment valaminek, Bonnie pedig beleütközött.

Vickie halkan hüppögött a sor végén. – Tarts ki – suttogetta Sue. – Tarts ki, Vickie, túl fogjuk élni!

Lassan, csoszogva haladtak a sötétben, aztán Bonnie megérezte, hogy követ járnak. – Ez az előszoba – mondta Caroline. – Várjatok egy percet, amíg megkeresem az ajtót. – Az ujjai kicsusszantak Bonnie kezéből.

– Caroline! Ne engedj el... hova tűntél? Caroline, add ide a kezed! – kiabálta Bonnie, vadul markolászva a levegőt, mint a vakok.

A sötétben valami nagy és nedves zárult az ujjai köré. Egy kéz volt. Nem Caroline-é.

Bonnie felsikoltott.

Vickie azonnal csatlakozott hozzá, és hangosan visítani kezdett. A forró, nedves kéz előrerángatta Bonnie-t. A lány rúgkapált, de hiába. Aztán Meredith két kézzel derékon ragadta, és visszarántotta. Kiszabadult.

Azonnal futásnak eredt, közben halványan érzékelte, hogy Meredith közvetlenül mellette halad. Észre sem vette, hogy sikoltozik, amíg be nem csapódott egy nagy fotelba, és meg nem halotta magát.

– Csssss! Bonnie, csssss, hagyd abba! – rázta Meredith. A fotel támlája mentén lecsúsztak a padlóra.

– Valami megfogott! Valami elkapott, Meredith!

– Tudom. Maradj csendben! Még itt van – válaszolta Meredith. Bonnie belefúrta az arcát Meredith vállába, nehogy ismét sikoltozni kezdjen. Mi lesz, ha az a valami még itt van velük egy szobában?

Vánszorogtak a másodpercek, és egyre sűrűsödött körülöttük a csend. Bárhogy is erőltette a fülét, Bonnie semmit nem hallott a saját lihegésükön és a szíve tompa zakatolásán kívül.

– Ide figyelj! Meg kell találnunk a hátsó ajtót. Most a nappaliban lehetünk. Ez azt jelenti, hogy mögöttünk van a konyha. Oda kell jutnunk – mondta Meredith halkan.

Bonnie kétségbeesetten bólogatni kezdett, majd hirtelen felkapta a fejét. – Hol van Vickie? – suttogta rekedten.

– Nem tudom. El kellett engednem a kezét, hogy elrángassalak téged. Menjünk!

Bonnie megmakacsolta magát. – De miért nem sikoltozik?

Meredith megborzongott. – Nem tudom.

– Ó, *istenem!* Ó, istenem! Nem hagyhatjuk itt, Meredith.

– *Muszáj.*

– *Nem* lehet. Én beszéltem rá Caroline-t, hogy hívja meg. Ha én nem vagyok, ő sem lenne itt. Muszáj kiszabadítanunk.

Szünet következett, majd Meredith azt sziszegte: – Rendben! Tényleg a lehető legfurcsább pillanatokban tör ki rajtad a nemeslelkűség, Bonnie.

Egy ajtó csattant, amitől mindketten talpra ugrottak. Aztán dobogás hallatszott, mintha valaki a lépcsőn menne, gondolta Bonnie. Az illető megszólalt.

– Vickie, hol vagy? Ne... Vickie, ne! Ne!

– Sue volt az – kapkodta a levegőt Bonnie, és felugrott. – Oda-fentről!

– Miért nincs nálunk *zseblámpa*? – tombolt Meredith.

Bonnie tudta, mire gondol. Túl sötét volt ahhoz, hogy vakon rohangásszanak a házban, túl ijesztő lett volna. Rettegés kalapált a koponyájában. Fényre volt szüksége, bármilyen fényre.

Nem kezdhet ismét a sötétben tapogatózni, ahol bármerről meglephetik. Arra *nem* képes.

Ennek ellenére reszketve ellépett a fotel mellől.

– Gyere – súgta Meredithnek, és óvatosan nekiindultak a sötét-ségnek.

Bonnie arra számított, hogy bármikor elkaphatja az a nedves, forró kéz. Tetőtől talpig bizsergett a félelemtől, különösen a keze, amit tapogatózva előrenyújtott.

Aztán elkövette azt a hibát, hogy az álmára gondolt.

Azonnal elborította az a beteges, édeskés szemétbűz. Elképzelte a földből kimászó dolgokat, és eszébe jutott Elena szürke, kopasz feje, mosolyra húzott szájából kivillanó rémes fogai.

Ha *az* a valami kapta el...

Nem bírok továbbmenni; nem bírok, nem bírok, gondolta. Sajnálom Vickie-t, de nem bírok továbbmenni. Könörgöm, hadd álljak meg itt.

Meredithbe csimpaszkodott, szinte sírva. Aztán odafentről meghallotta a világ legrémisztóbb hangját.

Igazából több hang volt, de olyan sűrűn követték egymást, hogy egyetlen rettenetes hangsorral olvadtak össze. Először Sue kiáltása, hogy „Vickie! Vickie! Ne!”, majd üveg roppanása és csörömpölés, mintha ezer ablak robbanna szét. És mindezt túlszárnyalva egy hosszú, kitartott sikoly, maga a tiszta, végtelen rettegés.

Aztán csend.

– Mi volt az? Mi történt, Meredith?

– Valami rossz. – Meredith hangja feszült volt és fojtott. – Valami nagyon rossz. Bonnie, engedj el! Megnézem.

– Nem, egyedül nem mehetsz – vágta rá Bonnie harciasan.

Megkeresték a lépcsőt, és elindultak felfelé. Amikor felértek az emeletre, Bonnie meghallott egy fura, visszataszító hangot, a le-hulló üvegszilánkok csörömpölését.

Aztán kigyúltak a fények.

Túl hirtelen történt: Bonnie akaratlanul is felsikoltott Mereditht megpillantva, aztán majdnem újra felsikoltott. Barátnője sötét haja kócosan lógott, az arccsontjai mintha túlságosan kiálltak volna, az arca sápadt volt és beesett a félelemtől.

Megint csörömpölést hallottak.

Fényben még *rosszabb* lett az egész. Meredith az utolsó ajtó felé tartott, ahonnan a zaj hallatszott. Bonnie követte, aztán hirtelen beléhasított, hogy nem akarja látni, mi van odabent.

Meredith kinyitotta az ajtót. Egy pillanatra kővé dermedt a küszöbön, majd gyorsan bevetette magát. Bonnie az ajtó felé indult.

– Ó, te jó ég, ne gyere közelebb!

Bonnie még csak meg sem torpant. Átlépett a küszöbön, majd hirtelen megállt. Első pillantásra olyan volt, mintha a ház oldala eltűnt volna. Az erkélyre nyíló üvegajtó mintha kirobbant volna, a fa széthasadt, az üveg összetört. Kecses kis szilánkok lógtak még itt-ott a fakeretből. Csilingeltek zuhanás közben.

Áttetsző, fehér függönyök lengedeztek a házon tátongó lyuknál. A függönyök előtt Bonnie meglátta Vickie sziluettjét. Oldalára szorított kézzel állt, mozdulatlanul, mint egy kőszobor.

– Vickie, jól vagy? – Bonnie annyira megkönnyebbült, hogy életben találta, hogy szinte fájt. – Vickie?

Vickie nem fordult meg és nem válaszolt. Bonnie óvatosan megkerülte, és az arcába nézett. A lány gombostűfejnyire szűkült pupillákkal meredt maga elé. Felszínesen, sípolva vette a levegőt, zihált.

– Én leszek a következő. Azt mondta, hogy én leszek a következő – ismételteggetté suttogva, de mintha nem is Bonnie-hoz beszélt volna. Mintha Bonnie-t meg sem látta volna.

Bonnie borzongva odébb lépett. Meredith kint volt az erkélyen. Amikor Bonnie odaért a függönyhöz, megfordult, és megpróbálta elállni az útját.

– Ne nézz oda! Ne nézz le – mondta.

Hova *le*? Bonnie hirtelen megértette. Félrelökte Mereditht, aki elkapta a karját, hogy megállítsa a szédítő meredély tetején. Az erkély korlátját éppen úgy kitépték, mint az üvegajtót, és Bonnie egyenesen lelátott aivilágított udvarra. A földön egy kicsavarodott alak feküdt, mint egy törött baba, furán álló végtagokkal, groteszk szögben hajló nyakkal, a sötét földön legyezőként szétterülő hajjal. Sue Carson.

És a Bonnie fejében tomboló zűrzavarban két gondolat igyekezett a felszínre jutni. Az egyik, hogy Caroline-nak most már nem lesz meg a négyesfogata. A másik pedig, hogy nem igazság, hogy ez Meredith születésnapján történt. Egyszerűen nem igazság.

– Ne haragudj, Meredith! Szerintem most nincs olyan állapotban.

Bonnie meghallotta az apja hangját az ajtóból, miközben szórakozottan édesítőszer kevert egy csésze kamillateába. Azonnal lerakta a kanalat. Nem volt *olyan* állapotban, hogy még egy pillanatig ott üljön abban a konyhában. Ki akart szabadulni.

– Azonnal megyek, apa.

Meredith majdnem olyan rosszul nézett ki, mint előző este, az arca megnyúlt, karikás volt a szeme. A szája keskeny vonallá szűkült.

– Csak elmegyünk egy kicsit autózni – mondta Bonnie az apjának. – Lehet, hogy meglátogatunk pár embert. Végül is te mondtad, hogy az nem veszélyes, nem igaz?

Mit felelhetett volna erre? Mr. McCullogh lenézett törékeny kislányára, aki megfeszítette tőle örökölt, makacs állát, és egyenesen a szemébe nézett. Felemelte a kezét.

– Már majdnem négy óra van. Sötétedés előtt éj haza!

– Azt akarják, hogy a kecske is jóllakjon, és a káposzta is megmaradjon – mondta Bonnie útban Meredith kocsija felé. Beszállás után bezárták az ajtókat.

Miközben Meredith sebességbe rakta az autót, komor megértéssel pillantott Bonnie-ra.

– A te szüleid sem hittek neked.

– Ó, mindent elhittek, amit mondtam... kivéve a fontos dolgokat. Hogy lehetnek ilyen ostobák?

Meredith kurtán felnevetett. – Próbáld az ő szemükkel látni! Találnak egy halottat, akin csak zuhanás okozta sérülések látszanak. Kiderül, hogy nem volt áram a környéken, mert a Virginia Electricnél meghibásodott valami. Amikor ránk találnak, hisztérikusan elég furcsa válaszokat adunk a kérdéseikre. Ki tette? Valami verejtékes kezű szörnyeteg. Honnan tudjuk? Onnan, hogy a halott barátnőnk, Elena üzent a Ouija táblán keresztül. Csoda, hogy kételkednek a szavunkban?

– Nem lenne az, ha még nem láttak volna *ilyesmit* – csapott Bonnie az autóra. – De *láttak*. Vagy azt hiszik, csak kitaláltuk, hogy kutyák támadtak ránk tavaly a hóbálon? Azt hiszik, Elenát kitalációk ölték meg?

– Azt már el is felejtették – válaszolta Meredith csöndesebben. – Te magad is megjósoltad, hogy így lesz. Az élet visszatért a rendes kerékvágásba, ezért mindenki nagyobb biztonságban érzi magát Fell's Churchben. Olyan nekik, mintha egy rossz álomból ébredtek volna, amibe egyáltalán nem óhajtanak visszakérülni.

Bonnie a fejét csóválta.

– Úgyhogy könnyebb elhinniük, hogy pár kamaszlány fantáziája kicsit túlpörgött, miközben egy Ouija táblával játszottak, és ezért, amikor áramszünet lett, megrémültek, és ide-oda rohangáltak. Az egyikük pedig annyira összezavarodott, hogy ijedtében kirohant az ablakon.

Csend lett, majd Meredith hozzátette: – Bárcsak itt lenne Alaric!

Bonnie normál esetben erre oldalba bökte volna, és azt felelte volna buja hangon, hogy „nekem is hiányzik”. Alaric volt az egyik legjóképűbb fickó, akit valaha látott, még ha a matuzsálemek közé is tartozott a maga huszonkét évével. Most csak együttérzően megszoritotta Meredith karját: – Nem tudod felhívni?

– *Oroszországban?* Még azt sem tudom, *merre* jár ebben a pillanatban.

Bonnie beharapta az ajkát.

Aztán felegyenesedett. Meredith a Lee Streeten hajtott éppen végig, és a középiskola parkolójában csoportosulást pillantottak meg.

Meredithszel egymásra pillantottak, majd Meredith bólintott. – Akár oda is mehetünk – mondta. – Derítsük ki, okosabbak-e, mint a szüleik.

Csodálkozó arcok fordultak feléjük, amikor lassan behajtottak a parkolóba. Amikor kiszálltak, az emberek hátrálni kezdtek, és egy ösvény nyílt előttük a tömeg közepe felé.

Ahol is Caroline állt összefont karral, és meg-megrázta vöröses-barna haját.

– Nem alszunk odahaza, amíg rendbe nem hozzák a házat – mondta éppen, reszketve fehér pulóverében. – Apa azt mondta,

majd kiveszünk egy szobát Heronban, amíg be nem fejezik a felújítást.

– És az mennyiben segítené? Szerintem Heronba is simán követ, ha akar – mutatott rá Meredith.

Caroline megfordult, de zöld macskaszeme került Meredith pillantását. – Kicsoda? – kérdezte zavartan.

– Ó, Caroline, ne kezd te is! – robbant ki Bonnie-ból.

– Én csak el akarok tűnni innen – válaszolta Caroline.

Felnézett, és Bonnie egy pillanatra meglátta a valódi rémületet a tekintetében. – Nem bírom tovább. – És mintha rögtön alá is kívánná támasztani a szavait, elindult.

– Hagyd elmenni, Bonnie – szólalt meg Meredith. – Nincs értelme.

– *Neki* nincs értelme – felelte Bonnie dühösen. – Ha már az is így viselkedik, aki *tudja*, mi lesz a többiekkel?

Meglátta a választ – a körülötte lévő arcokon. Mindenki rémültnek tűnt, mintha Meredith meg ő valami csúnya kórságot terjesztenének. Mintha ők lennének a baj forrása.

– Nem hiszem el – dünnyögte Bonnie.

– Én sem hiszem el – mondta Deanna Kennedy, Sue egyik barátnője. A bémészkodók első sorában álldogált, és nem tűnt olyan riadtnak, mint a többiek. – Beszéltem Sue-val tegnap délután, és annyira vidám volt! *Nem* halhatott meg – kezdett hüppögni Deanna. A fiúja átkarolta, és a lányok közül többen is sírni kezdtek. A fiúk az egyik lábukról a másikkra álltak, merev arccal.

Bonnie-ban egy kis reménysugár kezdett éledezni. – És nem ő lesz az egyedüli áldozat – tette hozzá. – Elena azt mondta, hogy az egész város veszélyben van. Elena azt mondta... – Bonnie érezte, hogy minden eltökéltsége ellenére elcsuklik a hangja. Látta, milyen ködösek lesznek a tekintetek, amikor Elena nevét említi.

Meredithnek igaza volt; mindenről elfeledkeztek, ami előző télen történt. Már nem hittek benne.

– Mi a fene *bajotok* van nektek? – kérdezte kétségbeesetten, miközben a legszívesebben megütött volna valamit. – Tényleg azt hiszitek, hogy Sue leugrott az erkélyről?

– Azt mondják... – kezdte Deanna barátja, majd védekezően vállat vont. – Nos... te mesélt a rendőrségnek, hogy Vickie Bennett is a szobában volt, nem? És most megint meg van őrvölve. És nem sokkal előtte hallottátok, hogy Sue azt kiabálja, „ne, Vickie, ne”, vagy nem?

Bonnie úgy érezte, mintha kihúzták volna a lába alól a talajt. – Azt hiszitek, hogy *Vickie*... ó, te jó ég, ti meg vagytok őrvölve. Ide figyelj! Valaki megfogta a kezem a házban, és nem Vickie volt az. És Vickie egyáltalán nem dobta le Sue-t az erkélyről.

– Először is, messze nem elég erős hozzá – mondta Meredith. – Körülbelül negyven kiló lehet vasággyal.

Valaki a tömegben motyogott valamit az őrvöltek emberfeletti erejéről. – Vickie pszichológushoz jár...

– Elena azt mondta, egy pasas az! – Bonnie szinte már kiabált, ahogy kezdte elveszíteni az önuralmát. Csupa zárt, makacs arc vette körül. Aztán észrevett egyet, amitől engedett mellkasában a szorítás. – Matt! Mondd meg nekik, hogy hiszel nekünk.

Matt Honeycutt a tömeg peremén ácsorgott, zsebre dugott kézzel, szőke fejét lehajtva. Felnézett, és amit Bonnie a kék szemében meglátott, attól elakadt a lélegzete. A tekintete nem volt kemény és zárkózott, mint a többieké, de tele volt elkeseredettséggel, ami éppen olyan rossz volt. Matt vállat vont, anélkül, hogy kihúzta volna a kezét a zsebéből.

– Én hiszek nektek, ha ez számít – mondta. – De miért számí-
tana? Így is, úgy is ugyanaz lesz a vége.

Bonnie-nak, valószínűleg életében először, elakadt a szava. Matt
azóta fel volt dűlva, hogy Elena meghalt, de ez...

– Viszont hisz nekünk – mondta gyorsan Meredith, kihasz-
nálva a pillanatot. – És most mit tehetünk, hogy a többieket is
meggyőzzük?

– Talán Elvis üzenetét kellene közvetítenetek – vágta rá azon-
nal egy hang, amitől Bonnie vére forrni kezdett. *Tyleré*. Tyler
Smallwoodé. A fiú orángutánként vigyorgott drága Perry Ellis pu-
lóverében, és kivillantotta erős, fehér fogait.

– Az nem olyan jó, mint egy ezoterikus e-mail egy halott bálki-
rálynőtől, de megteszi – tette még hozzá.

Matt mindig is azt mondta, hogy az a vigyor orrbavágásért kö-
nyörög. De Matt, az egyetlen ember a tömegben, aki fizikailag is
közel állt Tylerhez, makacsul a földet bámulta.

– Fogd be, Tyler! Azt sem tudod, mi történt abban a házban –
mondta Bonnie.

– Hát, láthatóan ti sem. Lehet, hogyha nem a nappaliban buj-
káltatok volna, akkor láttátok volna, mi történik. Akkor talán hin-
nének nektek.

Bonnie nem tudott visszavágni. Tylerre meredt, kinyitotta a
száját, majd becsukta. Tyler várt. Amikor Bonnie nem válaszolt,
ismét kivillantotta fogait.

– Én arra fogadnék, hogy Vickie tette – jelentette ki, Dick
Carterre, Vickie volt pasijára kacsintva. – Erős kiscsaj, igaz, Dick?
Képes lett volna rá. – Megfordult, majd visszaszólt a válla felett: –
Vagy az a Salvatore gyerek tért vissza a városba.

– Seggfej! – kiabált utána Bonnie. Még Meredith is felkiáltott tehetetlenségében, mert Stefan pusztá említését pokoli lárma követte persze, mint arra Tyler valószínűleg számított is. Mindenki beszélni kezdett: ki félt, ki lelkesedett. Lelkesek persze csak a lányok között akadtak.

A hangzavar berekesztette a spontán összejövetelt. Az emberek már korábban is lopva hátrálni kezdtek, most pedig két-három fős csoportokra szakadtak, és vitatkozva elsiettek.

Bonnie dühösen bámult utánuk.

– Tegyük fel, hogy hisznek neked. Mégis, mit vártál, mi lesz? – kérdezte Matt. Bonnie észre sem vette, hogy ott áll mellette.

– Nem tudom. Talán csinálhatnának valamit azon kívül is, hogy állnak, és várják, hogy leszedjék őket. – Bonnie megpróbált Matt szemébe nézni. – Matt, jól vagy?

– Nem tudom. Hát te?

Bonnie elgondolkozott. – Nem. Úgy értem, egyrészt meg vagyok lepve, hogy ennyire jól vagyok, mert amikor Elena meghalt, azt egyszerűen képtelen voltam feldolgozni. Egy kicsit sem ment. De Sue-hoz persze nem álltam olyan közel, és egyébként meg... nem tudom! – Bonnie ismét szívesen megütött volna valamit. – Ez egyszerűen túl sok!

– Te megőrültél.

– Igen, megőrültem. – Bonnie hirtelen megértette, mi tombolt benne egész nap. – Sue megölése nemcsak rossz dolog volt, hanem *gonosz*. Igazán gonosz. És bárki is tette, nem úszhatja meg. Az olyan lenne... ha a világban ilyesmit büntetlenül meg lehet tenni... ha ez a valóság... – Bonnie rájött, hogy képtelen befejezni.

– Akkor mi van? Akkor te nem akarsz itt élni? Mi van, ha *tényleg* ilyen a világ?

Matt tekintete olyan elveszett, olyan keserű volt. Bonnie-t ez megrázta. De csak annyit felelt rendíthetetlenül: – Én *nem* hagyom, hogy ilyen legyen. És te sem.

Matt úgy nézett rá, mintha Bonnie kisgyerek lenne, és azt bizonygatná, hogy igenis van Télapó.

Meredith szólalt meg: – Ha azt szeretnénk, hogy komolyan vegyenek minket, vegyük komolyan magunkat mi is! Elena *tényleg* kommunikált velünk. Azt akarta, hogy tegyünk valamit. Ha pedig ezt tényleg elhisszük, jobb lenne, ha rájönnénk, mire gondolt.

Matt arca Elena említésére megfeszült. Szegénykém, gondolta Bonnie, még mindig ugyanúgy szereted, mint régen. Vajon valaha is el fogja felejteni? – Segítesz nekünk, Matt? – kérdezte fennhangon.

– Segítek – válaszolta Matt csendesen. – De még mindig nem tudom, mit akartok csinálni.

– Meg akarjuk állítani azt a gyilkolászó seggfejet, mielőtt mást is megölne – felelte Bonnie. Most először döbbsen rá maga is, hogy ez a szándéka.

– Egyedül? Mert, tudod, ezzel egyedül vagy.

– *Mi* vagyunk egyedül – javította ki Meredith. – De Elena is erre próbált megkérni bennünket. Azt mondta, meg kell idéznünk valakit, hogy segítsen.

– Ez pedig könnyű, csak két összetevő kell hozzá – emlékezett vissza Bonnie az álmára. Kezdett izgatottá válni. – És azt mondta, már elárulta az összetevőket... de nem.

– Tegnap éjjel azt mondta, hogy ártó erők torzítják a kommunikációt – jegyezte meg Meredith. – Nekem ez úgy hangzik, mint ami álmodban történt. Tényleg azt hiszed, hogy *Elenával* teáztál?

– Igen – válaszolta Bonnie határozottan. – Úgy értem, tudom, hogy nem egy örült teadélutánon vettem részt Warm Springsben, vagy ilyesmi, de szerintem Elena küldte azt az üzenetet az agyamba. Utána meg a közepén valami más vette át az irányítást, és őt kilökte. De küzdött ellene, és a végén egy percre felülkerekedett.

– Rendben. Ez azt jelenti, hogy az álom elejére kell koncentrálnunk, amikor még Elena kommunikált veled. De mi van, ha valaki eleve eltorzította, amit mondott? Akkor esetleg furán jöhetett ki. Lehet, hogy nem is a beszéde volt más, hanem amit tett...

Bonnie a fejéhez kapott. – A haja! – kiáltott fel.

– Micsoda?

– Megkérdeztem, hogy ki szokta megcsinálni a haját, majd elbeszélgettünk róla, és azt mondta, hogy „a haj nagyon fontos”. És amikor tegnap megpróbálta elmondani a hozzávalókat, az egyik első betű a H volt!

– Ez az! – villant fel Meredith sötét szeme. – Akkor csak a másikat kell kitalálnunk.

– De azt is tudom! – Bonnie fékezhetetlenül kacagott. – Rögtön az után mondta, hogy a hajról beszélgettünk, de azt hittem, csak furcsán viselkedik. Azt mondta: „a vér is fontos”.

Meredith lehunyta a szemét a felismeréstől. – Tegnap éjjel pedig azt mondta az Ouija tábla, hogy „vérvér”. Azt hittem, ezzel az a másik dolog fenyeget minket, de nem – jelentette ki. Kinyitotta a szemét. – Bonnie, szerinted lehet ez a megoldás? Lehetnek ezek a hozzávalók, vagy kezdjük el a sárral, a szendvicsekkel, az egerekkel és a teával foglalkozni?

– Ezek a hozzávalók – jelentette ki Bonnie határozottan. – Szerintem illenek egy megidézési szertartáshoz. Biztos vagyok benne, hogy találok hozzájuk szertartást valamelyik kelta mágiakönyvemben. Csak azt kell kiderítenünk, hogy kit kell megidézünk... – Valami szöveget ütött Bonnie fejébe, és rémülten elhallgatott.

– Kíváncsi voltam, mikor tűnik fel neked – mondta Matt, aki hosszú ideje ekkor szólalt meg először. – Nem tudod, ki az, ugye?

Meredith gúnyos oldalt pillantást vetett Mattre. – Hmm – mondta. – Szóval akkor, *szerinted* kihez fordulna Elena, ha baj van?

Bonnie arcáról lefagyott a mosoly, és átvette helyét a büntudat, amikor meglátta Matt arckifejezését. Ilyesmivel nem lett volna szabad csúfolódni.

– Elena azt mondta, hogy a gyilkos erősebb nálunk, és ezért van szükségünk segítségre – közölte Mattel. – Nekem csak egyetlen ember jut eszembe Elena ismeretségi köréből, aki képes lehet elbánni túlvilági erőkkal.

Matt lassan bólintott. Bonnie nem tudta megállapítani, mit érezhet. Stefan régen a legjobb barátja volt, és még azután is az maradt, hogy Elena őt választotta Matt helyett. De ez még azelőtt volt, mielőtt megtudta, micsoda Stefan, és milyen szörnyűségekre képes. Amikor Elenát gyászolta, Stefan dühében majdnem megölte Tyler Smallwoodot és még őt srácot. El tudja ezt Matt felejtetni valaha? El tudja egyáltalán viselni, ha Stefan visszajön Fell's Churchbe?

Matt szögletes arca semmit nem árult el, és közben Meredith átvette a szót. – Szóval eret kell vágnunk, és levágni egy

tincset a hajunkból. Neked nem fog hiányozni egy-két tincs, igaz, Bonnie?

Bonnie annyira elmerült a gondolataiban, hogy erről majdnem lemaradt. Aztán megrázta a fejét. – Nem, nem, nem. Nem a mi vérünkre és nem a mi hajunkra van szükség. Hanem azéra, akit meg akarunk idézni.

– Micsoda? De hisz ez nevetséges! Ha *lenne* nálunk Stefan véréből és hajából, akkor nem kellene megidéznünk, igaz?

– Erre nem gondoltam – ismerte be Bonnie. – A megidézéseknél általában előre beszerzik a hozzávalókat, és akkor használják, amikor vissza akarják hozni az illetőt. Mit tegyünk, Meredith? Ez így lehetetlen.

Meredith összevonta a szemöldökét. – Miért kérne tőlünk Elena lehetetlent?

– Elena rengeteg lehetetlen dolgot kért már tőlünk – válaszolta Bonnie sötéten. – Ne nézz így, Matt, te is tudod. Elena nem volt szent.

– Az lehet, de ez nem lehetetlen – felelte Matt. – Én tudok egy helyet, ahol lennie kell Stefan véréből, és ha szerencsénk van, a hajából is. A kriptában.

Bonnie megrezzent, de Meredith egyszerűen bólintott.

– Hát persze – mondta. – Amikor Stefan ott volt megkötözve, valószínűleg mindent összevénzett. És az összecsapásban biztos vesztett néhány hajszaát is. Ha odalent nem nyúltak a dolgokhoz...

– Szerintem senki nem járt ott, amióta Elena meghalt – gondolkozott el Matt. – A rendőrség nyomozott egy sort, aztán hagyta az egészet. Viszont csak egy módon tudhatjuk meg.

Tévedtem, gondolta Bonnie. Amiatt aggódtam, hogy Matt fel tudja-e dolgozni, ha Stefan visszajön, erre mindent megtesz, hogy

sikerüljön megidézni. – Matt, meg tudnálak csókolni! – kiáltott fel.

Egy pillanatra értelmetlenül kifejezés suhant át Matt arcán. Több mint csodálkozás. Bonnie hirtelen elgondolkozott, vajon mit tenne, ha tényleg megcsókolná.

– Minden lány ezt mondja – válaszolta végül Matt higgadtan, eltűzött belenyugvással megvonva a vállát. Aznap ez volt a legvidámabbnak mondható megnyilvánulása.

De Meredith komoly maradt. – Menjünk! Rengeteg dolgunk van, és semmit sem szeretnék kevésbé, mint a kriptában ragadni sötétedés után.

A krypta a romtemplom alatt volt, ami egy dombon állt a temetőben. Késő délután van, és rengeteg a fény, győzködte magát Bonnie, miközben felfelé kaptattak a dombon, ennek ellenére libabőrös lett a karja. Az új temető is elég rémes volt, de az ótemető még nappal is hátborzongatóan nézett ki. Rengeteg málladozó sírkő düledezett összevissza a gazban, javarészt a polgárháború hőseinek emléke előtt tisztelegve. Nem kellett médiumnak lenni, hogy az ember érezze a jelenlétüket.

– Nyughatatlan lelkek – dünnyögte Bonnie.

– Hmm? – kérdezte Meredith, miközben átlépett a törmelékhalmon, ami a templom fala volt hajdanán. – Nézzétek, a sírláda tetejét még mindig nem tették vissza a helyére. Ez jó hír, szerintem mi nem tudtuk volna megemelni.

Bonnie tekintete vágyódva időzött el a leszedett sírfedélre faragott fehér márványszobrokon. Honoria Fell pihent rajta a férjével, a mellkasukon összefont kézzel, gyengédebb és bánatosabb

arckifejezéssel, mint valaha. De Bonnie tudta, hogy tőle nem számíthat segítségre. Honoria már megtette a kötelességét az általa alapított város védelmezőjeként.

Aztán Elenára bízta ezt a keresztet, gondolta Bonnie komoran, miközben lepillantott a kriptába vezető négyszögletű nyílásra. Lépővasak sora tűnt el odalent a homályban.

Még Meredith elemlámpájának segítségével is nehéz volt lemászni a föld alatti helyiségbe. Odalent minden nyirkos volt és néma, a falakat csiszolt kőlapok borították. Bonnie próbálta viszszafojtani a borzongását.

– Nézzétek – mondta Meredith csendesen.

Matt a kovácsoltvas kapura fogta az elemlámpát. Ez választotta el a kriptá előterét a főkamrától. Az alatta lévő követ több helyen is vér szennyezte. Az odaszáradt vörös testnedv tócsáin és erein végigpillantva Bonnie szédülni kezdett.

– Tudjuk, hogy Damon sérült meg a leginkább – mondta Meredith, miközben előreindult. Higgadtnak tűnt, de Bonnie kihallotta hangjából a magára erőltetett önuralmat. – Úgyhogy biztos ezen az oldalon lehetett, ahol a legtöbb vér van. Stefan azt mondta, hogy Elena volt középen. Ez azt jelenti, hogy Stefan... itt állhatott – hajolt le.

– Majd én megcsinálom – morogta Matt. – Te tartsd a lámpát! – A Meredith autójából származó műanyag késsel kaparászni kezdte az alvadékot. Bonnie nyelt, és nagyon örült, hogy ebéd helyett csak teát ivott. A vérral elméletben nem volt baja, de amikor az ember ennyit lát belőle... különösen, ha egy megkínzott barátét...

Bonnie elkapta a tekintetét, a kőfalakra nézett, és Katherine-en kezdett gondolkozni. Stefan és a bátyja, Damon is beleszeretett a lányba a tizenötödik században, Firenzében. De azt nem tudták,

hogy a szerelmük nem ember. Egy vámpír a német falujában őt is vámpírrá változtatta, hogy megmentse az életét, amikor Katherine súlyosan megbetegedett. Aztán, amikor rá került a sor, Katherine mindkét fiút átváltoztatta.

És utána, gondolta Bonnie, eljátszotta a saját halálát, hogy Stefan és Damon ne veszekedjen miatta. De ez nem segített. A fiúk jobban utálták egymást, mint valaha, Katherine pedig mindkettejükre megharagudott ezért. Visszament a vámpírhoz, aki őt átváltoztatta, és végül ugyanolyan gonosszá vált mellette, mint az volt. Végül már nem is maradt más vágya, mint tönkretenni a fiúkat, akiket egykor szeretett. Mindkettejüket Fell's Churchbe csalta, hogy megölje őket, és ez volt az a helyiség, ahol majdnem sikerült is neki. Elena akkor halt meg, amikor ezt megpróbálta megakadályozni.

– Tessék – mondta Matt, Bonnie pedig pislogott, és magához tért. Matt állt előtte egy papírszalvétával a kezében, amelynek a hajtásai között Stefan vérének megszáradt pikkelyei bújtak meg.
– Most jön a haj.

Az ujjakkal végigseperték a padlót, eközben találtak port, levéldarabokat és olyan törmelékeket, amelyekről Bonnie nem akarta tudni, micsodák. A szemét között hosszú, halványszőke hajszálak is voltak. Elenáé vagy Katherine-é, gondolta Bonnie. Nagyon hasonlítottak egymásra. Rövidebb, sötét hajszálak is voltak, enyhén hullámosak. Stefan hajszáalai.

Babramunka volt az egészet átválogatni, és a megfelelő hajszálakat egy másik szalvétába helyezni.

A munka legnagyobb részét Matt végezte el. Mire végeztek, mindnyájan elfáradtak, és a felülről beszűrődő fény kékessé változott. De Meredith úgy mosolygott, mint egy tigris.

– Megvan – jelentette ki. – Tyler azt szeretné, ha Stefan visszajönné; hát most megkapja.

Bonnie viszont, aki még mindig csak félig figyelt oda arra, amit csinált, annyira belemerült a gondolataiba, hirtelen megmerevedett.

Egészen más dolgokon gondolkozott, amiknek semmi köze nem volt Tylerhez, de a neve említése beindított valamit az agyában. Valamit, amire a parkolóban döbbsent rá, amiről aztán a beszélgetés hevében meg is feledkezett. Meredith szavai most az eszébe juttatták, és hirtelen az egész megint nyilvánvaló lett. Honnan tudhatta? – töprengett zakatoló szívvel.

– Bonnie? Mi a gond?

– Meredith – kérdezte Bonnie visszafogottan –, te azt mondtad a rendőröknek, hogy mi konkrétan a nappaliban voltunk, amíg Sue-ék odafent voltak?

– Csak annyit mondtam, hogy az alsó szinten voltunk. Miért?

– Mert én sem. Vickie pedig nem mondhatta el nekik, mert azóta ismét katonán állapotban van, Sue meghalt, Caroline pedig addigra már odakint volt. De *Tyler* mégis tudta. Emlékszel, azt mondta, hogy „ha nem a nappaliban bujkáltatok volna, akkor látátok volna, mi történik”. Ő honnan tudhatta?

– Bonnie, ha arra akarsz célozni, hogy Tyler volt a gyilkos, az nem fog menni. Először is, ő messze nem elég okos ahhoz, hogy kiterveljen egy gyilkosságot – jelentette ki Meredith.

– De van más is, Meredith. Tavaly a harmadikosok bálján Tyler megérintette a csupasz vállamat. Soha nem fogom elfelejteni. A keze nagy volt, vaskos, forró és nyirkos. – Bonnie beleborzongott az emlékbe. – Pont olyan, mint amilyen tegnap éjjel elkapott.

De Meredith a fejét rázta, és láthatólag Matt sem volt meggyőzve.

– Akkor Elena csak az időnket vesztegeti Stefan megidézésével – jegyezte meg. – Tylert pár jobbhoroggal el tudnám intézni.

– Gondolj bele, Bonnie – tette hozzá Meredith. – Van Tylernek olyan képessége, amivel mozgatni tudna egy Ouija táblát, vagy meg tudna látogatni álmodban? *Van?*

Nincsen. Ezoterikus értelemben Tyler éppen olyan tehetségtelen, mint Caroline. Bonnie ezt nem is tagadta. De a megérzését sem. Nem volt sok értelme, de még mindig úgy érezte, hogy Tyler előző éjjel a házban volt.

– Jobb, ha most indulunk – mondta Meredith. – Sötét van, és az apád nagyon dühös lesz.

A hazafelé úton mindhárman hallgattak. Bonnie még mindig Tyleren gondolkozott. Amint hazaértek, felcsempészték a szalvétákat a szobájába, és lapozgatni kezdték Bonnie druidákról és a kelta mágiairól szóló könyveit. Mióta kiderült, hogy egy ősi varázslófajból származik, Bonnie nagy érdeklődést tanúsított a druidák iránt. És az egyik könyvben talált egy leírást a megidézésekről.

– Gyertyákat kell vennünk – mondta. – És tiszta vizet... a legjobb, ha üvegeset szerzünk – közölte Meredithszel. – És krétát, amivel kört rajzolhatunk a padlóra, és valamit, amiben tüzet gyújthatunk. Kréta meg edény itthon is van. Nem kell sietnünk, a szertartást éjfélkor kell elvégezni.

Éjfélig rengeteg idejük maradt. Meredith megvette a szükséges dolgokat a vegyesboltban, és el is hozta. Bonnie családjával vacsoráztak, bár egyiküknek sem volt túl nagy étvágya. Tizenegy órára Bonnie felrajzolta a kört a szobájában a padlóra, a többi hozzávalót pedig odapakolta egy kis padra a körön belül. Amikor tizenkettőt ütött az óra, belekezdtek.

Miközben Matt és Meredith figyelte, Bonnie tüzet gyújtott egy agyagedényben. Három gyertya égett az edény mögött, a középsőbe a felénél egy gombostűt szúrt. Aztán kihajtogatta az egyik szalvétát, és óvatosan belekeverte az alvadt vérdarabokat egy borospohárnyi vízbe. Az rozsdavörössé változott.

Bonnie kihajtogatta a másik szalvétát is. Három szál haj hullott a tűzbe – és parázslott el – borzalmas szagot árasztva. Majd három csepp szisszent rajta a véres vízből.

Bonnie pillantása a nyitott könyvben lévő szavakra vándorolt.

*Térj most vissza, várunk téged,
Háromszor is megidézlek,
Haj a hajhoz, vér a vérhez,
Gyere hozzám, megidézlek.*

Bonnie lassan felolvasta a szavakat, háromszor. Majd leült a sarkára. A tűz továbbra is füstölt. A gyertyalángok táncoltak.

– És most? – kérdezte Matt.

– Nem tudom. Azt mondja, várjuk meg, amíg a középső gyertya a tűig leég.

– És akkor?

– Gondolom, az majd akkor kiderül.

Firenzében hajnal volt.

Stefan figyelte, ahogy a lány lesétál a lépcsőn, fél kezét könyvedén a korlátan nyugtatva, hogy el ne veszítse az egyensúlyát. A mozgása lassú volt és enyhén álomszerű, mintha lebegne.

Hirtelen megszédült, és szorosabban kezdte markolni a korlátot. Stefan gyorsan mögé ugrott, és a könyöke alatt elkapta.

– Jól van?

A lány ugyanolyan álmodozó tekintettel pillantott fel. Nagyon csinos volt. Drága ruhái a legújabb divatot követték, stílusosan zilált haja szőke volt. Egy turista. Stefan már azelőtt tudta, hogy amerikai, hogy megszólalt volna.

– Igen... azt hiszem... – A lány barna tekintete ködös volt.

– Hazatalál? Hol szállt meg?

– A Via de Contin, a Medici-kápolna mellett. A Gonzaga firenzei kurzusára jöttem.

A fenébe! Akkor nem turista, hanem egy diák. És ez azt jelenti, hogy magával viszi ezt a történetet, és mesélni fog majd az osztálytársainak a jóképű olaszról, akivel ma találkozott. Az éjszótét szeműről. Arról, aki hazavitte a drága lakosztályába a Via Tornabuonin, megetette, megittatta, utána pedig a holdfényben, esetleg a szobájában vagy egy zárt udvaron odahajolt hozzá, hogy a szemébe nézzen, majd...

Stefan tekintete elszakadt a lány nyakáról, amin két bepírosodott, pontszerű seb volt. Olyan gyakran látott már ilyen hegeket – hogy lehet, hogy még mindig fel tudják kavarni? Pedig így volt; rosszul lett tőlük, és lassan égni kezdett a gyomra.

– Mi a neve?

– Rachael. A-val. – A lány lebetűzte.

– Rendben, Rachael. Nézzen rám! Visszamegy a *pensionéba*, és semmire nem fog emlékezni a tegnap estéből. Nem tudja, hova ment és kivel volt. És engem sem látott még soha. Ismétlje el!

– Nem emlékszem semmire a tegnap estéből – válaszolta a lány engedelmesen, Stefan szemébe nézve. Stefan ereje nem volt akkora, mint akkor lett volna, ha emberi vért iszik, de ehhez elégnek bizonyult. – Nem tudom, hol voltam és kivel. Magát sem láttam.

– Jó. Van pénze, hogy hazajusson? Tessék! – Stefan elővett a zsebéből egy csomó gyűrött lírát – nagyrészt 50 000-es és 100 000-es bankjegyeket –, és kikísérte a lányt.

Miután biztonságba helyezte egy taxiban, visszament a házba, és egyenesen Damon szobájába indult.

Damon az ablak mellett álldogált, és egy narancsot hámozott, anélkül, hogy egyáltalán felöltözött volna. Amikor Stefan belépett, bosszúsán pillantott fel.

– Mások kopogni szoktak – jegyezte meg.

– Hol találkoztál vele? – kérdezte Stefan. Majd, miután Damon értetlenül kezdte bámulni, hozzátette: – Azzal a lánnyal. Rachaellel.

– Ez a neve? Szerintem elmulasztottam megkérdezni. A Gilli bárban. Vagy talán a Marióban. Miért?

Stefan próbálta megőrizni az önuralmát. – Nem ez az egyetlen, amit elmulasztottál. Arra is elmulasztottad rávenni, hogy elfeledjen téged. Azt akarod, hogy elkapjanak, Damon?

Damon ajkai mosolyra húzódtak, miközben lehúzott a narancsról egy darab héjat. – Engem *soha* nem kapnak el, kisöcsém – válaszolta.

– Szóval, mit teszel majd, ha a nyomodba erednek? Amikor valaki rájön, hogy te jó ég, egy vérszívó szörnyeteg lakik a Via Tornabuonin? Megölsz mindenkit? Megváród, hogy betörjék a bejárati ajtót, majd a sötétbe olvadsz?

Damon egyenesen, kihívóan Stefan szemébe nézett, és a halvány mosoly még mindig ott kísértett az ajkain.

– Miért is ne? – kérdezte.

– Menj a fenébe! – kiáltott fel Stefan. – Ide figyelj, Damon! Ezt abba kell hagynod.

– Meghat, hogy ennyire aggódsz értem.

– Ez nem fair, Damon. Így kihasználni egy lányt az akarata ellenére...

– Ó, nagyon is akarta, testvérem. Nagyon-nagyon akarta.

– Elmondtad neki, hogy mit fogsz tenni? Figyelmeztetted a következményekre, ha egy vámpírral cserél vért? A rémálmokra, a hallucinációkra? *Azt* is akarta? – Damonnek láthatóan nem volt kedve válaszolni, úgyhogy Stefan folytatta: – Tudod, hogy ez nem helyes.

– Ami azt illeti, tényleg – mosolyodott el Damon a megszokott, hirtelen kezdődő és rögtön abbamaradó módon.

– Csak nem érdekel – fejezte be Stefan letörten, és félrenézett.

Damon eldobta a narancsot. A hangja selymes, meggyőző volt.

– Kisöcsém, a világ tele van olyasmivel, ami szerinted „nem helyes” – mondta. – Miért nem lazítasz egy kicsit, és csatlakozol a győztes oldalhoz? Az sokkal szórakoztatóbb, erről biztosíthatlak.

Stefanban felizzott a düh. – Hogy mondhatsz ilyet? – vágott vissza. – Semmit nem tanultál Katherine-től? Ő is a „győztes oldalt” választotta.

– Katherine túl gyorsan halt meg – válaszolta Damon. Ismét mosolygott, de a tekintete hideg volt.

– És most csak a bosszúra tudsz gondolni. – A bátyjára pillantva Stefan érezte, hogy hatalmas súly nehezedik a mellkasára. – Arra és a saját szórakozásodra – tette hozzá.

– Mi másra kellene még? A szórakozás az egyetlen valódi dolog, kisöcsém... a szórakozás és a hatalom. Te pedig ugyanúgy született vadász vagy, mint én. Nem emlékszem, hogy meghívtalak volna Firenzébe. Ha rosszul érzed magad, miért nem távozol?

Stefan mellkasában hirtelen felerősödött a szorítás, kibírhatatlan lett, de a tekintete meg se rezzent. – Te is tudod, miért –

válaszolta csendesen. És végül meglett az az öröme, hogy Damon sütötte le a szemét.

Stefan maga is hallotta Elena szavait a fejében. A lány éppen haldoklott, és gyenge volt a hangja, de Stefan tisztán hallotta. *Vigyáznatok kell egymásra. Stefan, megígéred? Megígéred, hogy vigyáznatok egymásra?* Ő pedig megígérte, és meg is fogja tartani a szavát. Történjék bármi.

– Tudod, miért maradok – ismételte meg, és Damon nem volt hajlandó felnézni. – Te tehetsz úgy, mintha nem érdekelne. Átverheted az egész világot. De engem nem. – Ezen a ponton az lett volna a legnagyobb, ha magára hagyja Damont, de Stefan nem volt nagylelkű kedvében. – Tudod, az a lány, akit felcsíptél, Rachael – folytatta. – A haja rendben volt, de a szeme színe nem stimmelt. Elena szeme kék volt.

Azzal megfordult, hogy otthagya Damont gondolkozni – már persze, ha Damon hajlandó ilyen konstruktív cselekedetre. De az ajtóig sem ért el.

– Ott van! – mondta Meredith éles hangon, tekintetét a gyertyalángon és a tűn tartva.

Bonnie beszívta a levegőt. Valami nyílni kezdett előtte, mint egy ezüstsál, a kommunikáció ezüst alagútja. Annak mentén rohant, anélkül, hogy képes lett volna megállni vagy lassítani. Ó, te jó ég, gondolta, amikor odaérek a végéhez, és becsapódom...

Stefan fejében a villanás hangtalan volt, fénytelen és olyan erőteljes, mint az égzengés. Ugyanabban a pillanatban erős rántást

érezte. Vágyat, hogy kövesse... kövessen valamit. De nem olyan volt, mint Katherine fondorlatos, tudat alatti üzenete, hogy menj valahova, hanem egy ezoterikus üvöltés. Megtagadhatatlan parancs.

A villanásban megérezte valakit, de nem tudta elhinni, hogy tényleg ő az.

Bonnie?

Stefan! Te vagy az? Működött!

Bonnie, mit tettél?

Elena mondta. Tényleg, Stefan, komolyan ő volt. Bajban vagyunk, és szükségünk van...

És ennyi. A kommunikáció megszakadt, magába fordult, tűhegynyivé szűkült. Eltűnt, és az utórezgése ott vibráltak a szobában az Erővel.

Stefan és a bátyja egymásra meredt.

Bonnie kifújta a levegőt – észre sem vette, hogy visszatartotta a lélegzetét –, és kinyitotta a szemét, bár nem emlékezett, hogy lehunyta volna. A hátán feküdt. Matt és Meredith riadtan fölé hajolt.

– Mi történt? Működött? – faggatózott Meredith.

– Működött. – Bonnie hagyta, hogy felsegítsék. – Kapcsolatba léptem Stefannal. Beszéltem vele. Most nincs más dolgunk, mint hogy megvárjuk, visszajön-e vagy sem.

– Elenát említetted? – kérdezte Matt.

– Igen.

– Akkor visszajön.

A TÉVÉBEN IS BOMBASIKER!

Lisa Jane Smith

Vámpírnaplók 4.

Sötét szövetség

Bonnie és Elena többi barátja, továbbá a szerelméért vetélkedő vámpírfivérek egyedül találják magukat Elena halála után. De az elhunyt kedvesük szeretett városát nagy veszély fenyegeti, olyan, ami akár a holtakat is felébreszti. Erősebbnek bizonyul-e vajon Elena akarata a halálnál, és a több évszázados harc után kibékül-e Damon Stefannal? Mindez kiderül a *Vámpírnaplók* negyedik részéből, ami nem kevésbé izgalmas és fordulatos az előző köteteknél.

*Kövesd a Vámpírnaplók titkát,
ne maradj le a legdrámaibb fordulatokról!*

**Még a Halál sem választhatta el őket egymástól.
Az utolsó összecsapás... Az utolsó halálos csók...**

Tizenhat éves kortól ajánljuk!

3 299 Ft

Vörös pöttyös könyvek

élményt keresőknek – pont neked

r a b u l e j t